

IHMISIÄ MAAILMASSA - ERIKULTTUURISET KANSAT -

Me länsimaiset ihmiset monesti korostamme, että elämme kehittyneissä yhteiskunnissa ja muut ovat vain kehittyviä kansoja, yhteiskuntia. Kuitenkin meidän kehittyneisyytemme rajoittuu pitkälti ainoastaan tekniseen ja taloudelliseen kehittymiseen. Hyvinvointimme mitataan rahoissa, tavaroissa ja koulutuksemme määrässä. Yksilönvapautemme - lain rajoissa - on korostettu ja puolustettu, mutta onko se todellista vapautta, vai jatkuvaa vastaamista odotuksiin?

Tarinan mukaan Etelä-Afrikassa, ehkä Keniassa eräs paikallinen totesi bussipysäkillä ruopatellessaan valkoihoisen kanssa, että *"länsimaisilla on kello, mutta Afrikkalaisilla on aika"*.

Australian aboriginaaleilla – ainutlaatuisesti - ei ole minkäänlaista käsitystä ajasta. Heillä saattaa olla rannekello, mutta sen näyttämä aika ei tarkoita heille yhtään mitään.

Mongolian aroilla nomadielämässä tavaroiden arvo onkin vain käyttöarvo. Kun totesin kalliin maasturin omistajan olevan varakas ihminen, hän kielsi sen ja osoitti naapurinsa olevan varakas, sillä hänellä on ainakin sata hevosta, jakkeja ja lampaita.

Intiassa kun kyselin tuoreen ystäväni unelmista, elämäntoiveista, hän kolmen päivän mietiskelyn jälkeen totesi, että suurin toiveensa elämältä olisi, että hän voisi joka aamulla herätä iloisena.

Kuubassa ihmettelin ihmisten elämäniloisuutta, vaikka minä en ole nähnyt muuta, kuin säällittäviä oloja, tyhjiä kauppoja, ja .. ja paljon katumuusikoita ja tanssivia ihmisiä.

Matkoillani olen tavannut paljon ihmistä. Heidän eräs yhteinen tekijä on, että he ovat meidän silmillämme katsottuna vähävaraisia, jopa köyhiä ihmisiä. Kuitenkin heidän silmistään paistaa läpi rauha, tyytyväisyys, tasapainoisuus ja joidenkin kohdalla myös viisaus. Nämä tunteet olemme menettäneet vaurautemme ja yksilönvapautemme hintana. Länsimaissa kadulla kulkevat kiireiset, stressaantuneet ihmiset, jotka monesti pelkästään jokapäiväisen toimeentulonsa takia viettävät aina vain enemmän aikaa epämiellyttävissä tehtävissä. Katsokaa kuvia erilaisissa kulttuureissa elävistä ihmisistä ja yrittäkää saavuttaa samanlainen tasapaino ja tyytyväisyys kuin heillä on.

Jos onnistutte, kertokaa ihmeessä minullekin, sillä luulen, että olemme jo lopullisesti pilalla. Vaimoni kanssa monesti väittelimme, että voisinko elää samanlaista elämää kuin aboriginaalit tai nomadit, vai en. Väittely aina loppuu siihen, että ilman televisioita, autoa, sähköä, tai tietokoneita emme enää pystyisi olemaan, emmekä ainakaan vapaaehtoisesti pystyisi luopumaan niistä.

Monella matkalla oli mukana rakas ystäväni Kárpáti Zoltán, joka nuorena harrasti valokuvausta, sittemmin siirtyi taidemaalaukseen (häntä joskus häiritsi todellisuus ☺) ja kun hänen kutsumuksensa lääkärinä vei kaikki hänen vapaa-aikansa, pitkään aikaan hän ei harrastanut mitään kuvaamataidetta. Kuitenkin vuosia sitten Zoltán toi uudelleen kameransa ulos leikkaussalista ja on nykyään kaulaa myöten valokuvauspuhissa. Viime vuonna hänen kuvistaan julkaistiin fotokirja kirkkokellovalimosta, joka kulkee yhdessä Shillerin runon kanssa.

Yhteiset matkamme ovat minulle aina suunnattoman iso nautinto, koska usein samassa paikassa, liki samassa hetkessä otetut kuvamme näyttävät niin eri maailman, että voimme vain ihmetellä, miten se voi olla mahdollista. Kuitenkin kun katsomme kuvia, molemmat ovat hyvin sommiteltuja, oikein valotettu, kaikin puolin hyvin tehty; se on vain eri näkemys samasta asiasta.

**MAAILMA ON JUURI SEN NÄKÖINEN, KUIN ME OMAN
KOKEMUKSIEMME PERUSTEELLA SEN NÄEMME.**